

«Να ξέρεις·
σου γράφω πάντα με το χέρι στην καρδιά
και το βλέμμα στο στόχο.»

Γιώργος Ζιόβας, «Το τέλος της κρίσης», Μήνυμα

Μια μαγική ποιητική – μουσική παράσταση έζησαν όσοι τυχεροί παραβρέθηκαν το βράδυ της Δευτέρας 27 Ιουνίου 2016 στην ταράτσα της Εργατικής Λέσχης Νέας Σμύρνης.

Ο **Γιώργος Ζιόβας** με 14 ποιήματά του συνομιλεί με τραγούδια των Ν. Άσιμου, Μ. Θεοδωράκη, Μ. Λοΐζου, Γ. Μαρκόπουλου, Θ. Μικρούτσικου, Στ. Ξαρχάκου, Β. Παπακωνσταντίνου, Θ. Παπακωνσταντίνου, Δ. Σαββόπουλου. Στο πιάνο και το τραγούδι τον συνοδεύει ο **Κώστας Παλιούρας**.

Η παράσταση ξεκινάει υποβλητικά: Ο **Γιώργος Ζιόβας** καθιστός, «εκτοξεύει» από το σκοτάδι τους στίχους από το ποίημά του «Μήνυμα», από την πιο πρόσφατη ποιητική του συλλογή, **«Το τέλος της κρίσης»:**

Σέρνεται ο καιρός σα λαβωμένο φίδι
κρύβεται στα συρτάρια, στη ντουλάπα
κάτω απ' το κρεβάτι
βγαίνει τη νύχτα, βυθίζει
δόντια ναρκωτικά στις φλέβες μας.

Αργά καταπίνουμε τις ταπεινώσεις
μηρυκάζουμε υπομονή κι αποκοιμιόμαστε.
Ξανανοίγουμε χάρτες, κατεβάζουμε
παλιά βιβλία, συγκρίνουμε
τις εποχές.
Βλαστημάμε την τύχη.

Ένα σάλπισμα καραβιού
μια φωτιά στο βουνό, μια
ντουφεκιά στο κούτελο του φόβου.

Θα βγούμε πάλι.
Είμαστε ράτσα ατάκτων και κλεφτών, έχουμε
το πείσμα του σίδηρου, την υπομονή
του νερού.
Όσοι πιστοί.
Με συμπόνια και με μαχαίρι.
Κι αν δεν καταλαβαίνεις
ψάξε Μεσολόγγι
Μακρόνησο και Νοέμβρη.

Να ξέρεις·
σου γράφω πάντα με το χέρι στην καρδιά
και το βλέμμα στο στόχο.

Στη συνέχεια η πρόχειρη σκηνή φωτίζεται, κυριολεκτικά και μεταφορικά, για να μας παρασύρει σε μια συναρπαστική αλληλοδιάχυση στίχων και μουσικής, αρχιτεκτονημένων με τέχνη σε διάλογο μεταξύ τους.

Μπορείτε να παρακολουθήσετε ολόκληρο το δρώμενο στο βίντεο που ακολουθεί.

Κάτι τελευταίο. Πριν αρχίσει η παράσταση, βλέποντας το αφαιρετικά απλό σκηνικό της ταρατσας, αναλογίζεται κανείς αν ίσως άξιζε κάποια τεχνικά αρτιότερη εμφάνιση στο δρώμενο που θα ακολουθήσει.

Την απάντηση, θα τη βρούμε στον εισαγωγικό πρόλογο του Γιώργου Ζιόβα, στο πρώτο από τα βίντεο που ακολουθούν...

με το πείσμα του σίδηρου, την υπομονή του νερού, με το χέρι στην καρδιά και το βλέμμα στο
στόχο

Το «Αμείλικτοι να γίνουμε σου λέω» έχει παρουσιαστεί και σε άλλους ανάλογους χώρους, όπως στην Εργατική Λέσχη Κερατσινίου – Δραπετσώνας, πάντα με σκηνική ‘λιτότητα’. Το μυστικό είναι στην **ψυχή** που καταθέτουν οι δύο συντελεστές της παράστασης.

Άλλωστε, η καλύτερη υποθέτουμε επιβράβευση, πέρα από το θερμό παρατεταμένο χειροκρότημα στο τέλος, πέρα από τη συμμετοχή των θεατών στο τραγούδι, ήταν **τα λόγια που άκουσε ο Γιώργος Ζιόβας από εργαζόμενες και εργαζόμενους** μετά το τέλος της παράστασης.

Ο ηθοποιός και ποιητής **Γιώργος Ζιόβας** γεννήθηκε στο Αργίνιο το 1958 και μεγάλωσε στη Μυρτιά της Αιτωλοακαρνανίας.

Από το 1968 ζει στην Αθήνα. Έχει τελειώσει τη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου και έχει εκδώσει επτά βιβλία ποίησης:

Το Ύδωρ, («Διογένης», 1982, 1983), **Ο γιός των περιβολιών στο Άστυ**, (Αθήνα, 1984), **Μάγμα**, (Αθήνα, 1987), **Ο αμείλικτος Μίσκιν**, («Διογένης», 1994), **Στίχοι παρά πόδα**, (Αθήνα, 2005), **Το νερό**

και η νύχτα, («Θεατρική Εταιρία Στοά», 2013) και **Το τέλος της κρίσης** (Αθήνα 2015).

Ποιήματά του έχουν περιληφθεί στην Ανθολογία ποιητών της «Γενιάς του '80» που εξέδωσε το περιοδικό «Νέο Επίπεδο».

Ποιήματα και άλλα κείμενά του, καθώς και κριτικές για το έργο του, έχουν δημοσιευθεί στα περιοδικά: Ακτή, Αναιρέσεις, Διαβάζω, Εμβόλιμον, Νέα Πορεία, Νέο Επίπεδο, Παρέμβαση, Πολιτιστική, Ρωγμή και στις εφημερίδες Πριν και Το Βήμα.

Έχει πάρει το δεύτερο βραβείο στο διαγωνισμό του 25ου Συμποσίου Ποίησης το 2005 (Πάτρα).

Σύντομη εισαγωγική παρουσίαση από τον Γιώργο Ζιόβα:

Ολόκληρη η ποιητική – μουσική παράσταση:

